

Irene Ivantcheva-Merjanska
(Cincinnati, University of Cincinnati, USA)

Nicasio Urbina – a photo from his personal archive.
Никасио Урбина – снимка от личния му архив.

Nicasio Urbina. Selected Poems in Bulgarian translation.

Professor Nicasio Urbina was born in Buenos Aires, Argentina, to Nicaraguan parents. He received his Master's degree in Modern Languages from Florida International University, Miami, in 1987, and was awarded a Ph.D. in Spanish and Latin American Literature from the prestigious Georgetown University, Washington, D.C. in 1994. His research deals with literary history and criticism of Latin American literature. He also takes a keen interest in the theory of literature, semiotics and narratology. He has taught seminars on topics such as the Latin American novel, short stories, the literature of Central America, as well as thematic courses on humour, myth and violence in Latin American literature. He has authored books in various genres, including literary theory and criticism, short stories and poetry. He teaches creative writing with a focus on poetry, short stories and novels. His credo is that writing is an intimate mental exercise that may also have universal implications. For Urbina, literature is the best ambassador among people, one that promotes mutual understanding and enables peaceful co-existence. He is currently Professor at the University of Cincinnati, Cincinnati, Ohio.

Nicasio Urbina's poetic pursuits have spanned thirty years. He is an erudite poet whose works convey a strong, even sensory sensitivity, one that Julia Kristeva would define as 'semiotic' fusion. Key themes addressed in his poetry include exile, travelling and language, the transience of life and desire, the significance of poetry and writing. Urbina is also a prose writer. His short stories deal with mystery, suspense and humour that verges on the dark side. He is a widely published author and vice president of the Nicaragua International Poetry Festival. His books of poetry are: *The Syntax of a Sign*, 1995; *Let's Travel*, 2009; *Collected Poetry*, 2015. His books of short stories include: *The Book of Alienated Words*, 1990; *The Eye of Lost Heaven*, 1999; *Walking is Bad for your Health*, 2011; *The Coca-cola of Forgiveness*, 2015. Some of his critical and literary books are: *The Structure of the Nicaraguan Novel. A Narratological Analysis*, 1996; *The Meaning of the Genre. A Semiotic Study of Essays and Novels by Ernesto Sabato*, 1992; *Critical Approaches towards Ruben Dario*, 2006. Personal website: www.nicasourbina.com

List of Books with Original Titles:

La voz sostenida. Antología del pensamiento nicaragüense. Orlando Cuadra Downing (Intro., Selección y Notas). Managua: Pavsá, 2007.
El ojo del cielo perdido. Managua: Centro Nicaragüense de Escritores, 1999.
La estructura de la novela nicaragüense. Análisis narratológico. Managua: Anamá, 1996.
Sintaxis de un signo. Managua: Decenio, 1999.
La significación del género: Estudio semiótico de los ensayos y las novelas de Ernesto Sábato. Miami: Universal, 1992.
Bibliografía completa de y sobre Ernesto Sabato. Montpellier: Université Paul-Valéry, 1990.
El libro de las palabras enajenadas. San José: Costa Rica: EDUCA, 1991.
Miradas críticas sobre Rubén Darío. Managua: Fundación Internacional Rubén Darío, 2006.
La significación del género: Estudio semiótico de las novelas y ensayos de Ernesto Sabato. Miami: Universal, 1992.
La estructura de la novela nicaragüense. Managua: Anamá, 1995.
Caminar es malo para la salud. Guatemala: Letra Negra, 2011. 320 pp. (Short stories.)
Poetas de las dos Granada. Antología. Nicasio Urbina y Pedro Enríquez (Editors). Granada, Spain: Ayuntamiento de Granada, 2014. 465 pp.; Managua: Academia Nicaragüense de la Lengua, 2014. 317 p.
Poesía reunida 1984-2014. México: Ediciones de la cuadrilla, 2014.
Poesía reunida 1984-2015. Madrid: Ediciones Vitruvio. Colección Baños del Carmen 543, 2015.

Below are presented excerpts from Ivonne Sánchez Barea's review of Urbina's *Collected Poems* which give a more general critical insight into his poetic world. Seven of Urbina's poems translated into Bulgarian are also featured below. This selection aims at giving Bulgarian readers a glimpse into the motifs and themes in Urbina's poetry and the opportunity to pick up a sense of his poetic style. The poems were translated by Irene Ivantcheva.

Ирен Иванчева-Мерджанска

(Синсинати, Университетът на Синсинати, САЩ)

Никасио Урбина. Избрани стихотворения.

По произход никарагуарец, професор Никасио Урбина е роден в Буенос Айрес, Аржентина. Завършва магистратура по преподаване на съвременни езици в Международния университет във Флорида, а през 1994 г. получава докторската си титла по испанска и латиноамериканска литература от престижния Джорджтаунски университет във Вашингтон. Той работи в областта на литературната история и критика на латиноамериканската литература. Има също подчертан интерес към теорията на литературата, семиотиката и наратологията. Преподава семинари върху латинскоамериканския роман, краткия разказ, литературата на Централна Америка, както и тематични курсове, например върху хумора, мита или насилието в латинскоамериканската литература. Той е автор на осем книги в различни жанрове - литературна теория и критика, кратки разкази и поезия. Преподава и творческо писане в жанровете на поезията, краткия разказ и романа. Той вярва, че писането е мисловно интимно упражнение, което обаче може да има универсални последици. За него литературата е най-добрият посланик сред хората, помага за тяхното взаимно разбиране и мирно съвместно съществуване. Понастоящем преподава в Университета на Синсинати, Охайо.

Никасио Урбина пише поезия вече тридесет години, той е поет ерудит, който обаче се отличава с особено силна чувствителност, дори сензорна сензитивност, Юлия Кръстева би я дефинирала като поезия на семиотичното начало. Основни теми в неговата поезия са тези за изгнанието, пътуването, езика, преходността на живота и на желанието, значението на поезията и на писането. Урбина се изявява и като белетрист, разказите му боравят със загадъчното, съспенса, както и с хумора, а на моменти и с черния хумор. Той е широкопубликуван и е вицепрезидент на Интернационалния фестивал за поезия в Никарагуа. Тук ви представям в мой превод седем негови стихотворения, които дават представа за мотивите и темите в поезията му, както и за неговия поетически почерк. Сред избраната библиография на неговите книги са тези с поезия - *Синтаксис на знака*, 1995; *Да пътуваме*, 2009; *Събрана поезия*, 2015 и разказите му *Да вървиш е зле за здравето*, 2011. Сред неговите критически и литературоведски книги се отличават: *Структурата на никарагуански роман. Наратологичен анализ*, 1996; *Значението на жанра. Семиотическо изследване на есетата и новелите на Ернесто Сабато*. 1992 и *Критически погледи върху Рубен Дарио* 2006.

Тук ви представяме откъси от рецензията на Ивон Санчес Бареза „Събраната поезия на Урбина“, наблюдения, които дават и един по-общ критически поглед върху неговия поетически свят.

Ивон Санчес Бареза. "Поезията на светлина и човешка сянка".

Ivonne Sánchez Barea | 8/12/2014

Reseña de 'Poesía Reunida 1984-2004'

Poesía de luz y sombra humana

„Думите ... са дъгата с цветове на късмета, които се простират от книгата до нашите ретини, и от тях до умовете и сърцата, за да ни питат, какво има във всяко кътче на нашето съществуване.

.....

Четох тази книга като линиите на ръка, пресичащи своите часове с живота, любовта и мечтите, намирането на всяко място, нова сфера, леща и огледало, с които да види света от изображенията, които той извиква.

Градовете, през които преминава авторът по пътя на тези стихове, ни водят през един живот пътешествие. Поетът оставя във всяко от своите стихотворения отпечатъци, част от стъпките си, следи от светлини, с които той гледа света и така ни води към същностите заедно с неизбежната им самота.

Поетът се оставя да се губи в съня и надеждата, питайки се: Къде? Кога? Какво? Кой? Защо? Мечти? Какъв е смисълът? Какво искам да кажа? Неговите въпроси ни карат да си поставяме въпроси и това упражнение дава динамика на поетическото житейско приключение да чувстваш и да мислиш.

.....

Като гондолиер Никасио Урбина ни води бавно, пренася ни в своето пътуване и космос, в своето виждане за света в този свой сборник на събрана поезия за период от двадесет години. Ето, пред нас са двайсет години от неговото житейско пътуване, екзистенциално пътешествие и активно търсене на изгубения град, скрития град, който всички ние носим вътре в себе си.

.....

Латинска Америка има своя глас у Урбина, който без умора и мълчаливо изследва географските пространства... Например Париж, където на някои от нас ни се иска да умрем или просто да седнем в едно кафене и да гледаме Сена и нейното желязно огледало, облизвайки хрониките с меланхолията на секундите, там, където "Рембо намира причина и Верлен цялата илюзия" ... поетът възкликва: "Нека историята ти прости твоите крайности и животът да ти позволи да продължиш да дишаш!"

Стихове, написани в многобройни градове като Аугуста, Рим, Манагуа, Манхатън, Меделин, Париж, Хавай, Валпараисо, Гранада - Никарагуа, Мексико, Синсинати, Ню Орлиънс, Сан Франциско, Лондон, Венеция, Каракас, Буенос Айрес и др., техните митници, изолацията в кабините на самолетите на хиляди метри височина. Полети и трансфери между градовете, в които се появяват в двадесет и първи век и съвременността на този сборник стихове.”

Ivonne Sánchez Varea. “Poesía de luz y sombra humana”. Confidencial, Diciembre 8, 2014.

Никасио Урбина

Избрани стихове

СЪНИЩА?

*Когато поетът бълнува
Дали Бог е който говори?
В своето партньорско бълнуване
поетът да въплъти глагола иска.*

Страдай, Боже, от бълнуванията на стиховете!

АРХИВЪТ

*Да си припомня всичко
да скърбя пак в паметта си.
Да страдам без умора в тишината
На нощта,
Да знам че съм обичан и да се озова сам.
Да имам сигурността на кръга
и точността на часовете,
да знам, че това, което започва завършва,
че всичко е преходно, отминаващо,
че нищо не остава в този живот
и че болката е форма на изгнание.*

*Защо да живея в проекциите на дните
ако дори маргаритките изгниват?
Защо да започва една нощ на гранит
губещ издържливост и структура?*

*Да обичам със слабините и сетивата
и да бъда етруски камък, вибрация и време,
за да се намеси една самотна нощ
и стана демон, изнемоцяване и съмнение.
Да изпразня револвера,
остър заден нокът на птица и плач,
след като розите са заминали
оставяйки само спомена за функцията и пергамента си.
Може би да си представя други галактики,
да бъда поправителната власт или престъпника,
да остана сляп за живота
и да вървя строго по коридорите.*

*Дори не разбирам езика на шурците,
но работя мълчаливо с хирургическата сонда,
защото само по пътя на знаците
Мога да бъде чувстващ и над всичко.*

МАЛКА СЛАДОСТ

*Бъди щастлив. Не се противопоставяй.
Сега, когато животът ти се усмихва
и ведрото светлосиньо на одеялото
позволява влизането на зората
след като звездите са те забавлявали.*

*Не се противопоставяй на малката сладост,
музиката на дървото те защитава,
птиците, нощта, тишината:
всички са ти говорили по този въпрос.*

*Не се рови в тъжни очи,
Забрави мравките, които те хапят:
никоя от техните смърти не ти подхожда.
Нито бога на Ницие, нито този
на Авраам ще те изостовят;
само ти можеш да ги напуснеш.*

*Бъди щастлив. Не се противопоставяй.
Ще имаш цялата смърт
за да го мислиш.*

Маями, декември 2005

НЕ ОЧАКВАЙ някой да отговори на твоите въпроси:
Ти само можеш да го направиш.
*Когато падне нощта на раменете ти
и се чувстваш преследван от вкуса и от желанието,
не разпитвай лицето на щедра приятелка,
попитай величината на огледалата, в които се оглеждаш.*
*Когато те поздрави на улицата Карлос Мартинес Ривас
и те покани незаслужено в стихотворението,
благодари му искрено за жеста,
но потърси във вътрешностите си тишината.*
*Всичко ще отmine: тази ужасна болка, която те убива,
ракът, който разяжда вътрешностите ти,*

славата да бъдеш обичан и удоволствието,
удоволствието, че достигна финала.
Всичко ще отmine. Не се притеснявай.
Това мълчание, което днес те умъртвява
ще бъде равно на девствения глас на едно сопрано.
Спомни си за Пабло Антонио в неговата дълбока медитация:
Поезията е дворецът на човечеството.
Върни се в къщи,
на боклука изхвърли пистолетите си,
отвори книгата и чети стихове мълчаливо,
затвори очи:
отговорите ще дойдат без да ги викаш.

Медисън, януари 2004

ЖЕЛАНИЕТО може да го направи.
безкраен в неговото измерение, невъзможно
да бъде достигнат, ненаситен.
Желанието е душата на човека.
Постоянно в неговото присъствие,
агонизиращо и безсмъртно животно,
желанието ни изпълва и ни смуцава.

Нищо не убягва от неговите чарове:
нито богословието, нито метафизиката
са свободни от неописуемото цвете на желанието.
Плътското е само лицето, властва повече
дълбоката му воля над ума и над духа:
тук са местата, където се крие неговата мощ.

За да го отречеш ... колкото повече го избягваш
по-силно и по-дълбоко е неговото обаждање.
За да го следваш, ако никога не си изпитвал пълнота.
Нищо няма да те утеши освен самото желание.
Като вечен пламък се самоизяжда
и със себе си се храни:
Животът е продукт на този пламък,
и като вечен огън не престава никога да те гори.
Няма друг възможен отговор:
предай се и избягвай желанието.

Гранада, февруари 2007

БУДЕН

*В дългата Прустова нощ
мравки нахлуват в мозъка,
наказва ме страстта на паметта
и си спомням причините и отсъствието.
Нищо не е достатъчно
Моливът се забавя при ударенията
обръща за малко говореното на часовете.*

*Блестящата сцена на един следобед
се завръща забулена от мечти- сънища.
Разкриват се предателските усмивки,
мизерното протягане на ръка,
разпитващия поглед, отсъствието,
преждевременното повикване.
Всичко нахлува в тази тъжна нощ.*

*Безмилостният стремеж да създаваш ,
Фебрилната величина на желанията;
тази сила на Фуко,
демонична и луда карикатура
известна като тъжен документ на нищото.*

*Но геният, който пребивава в силуета
застава срещу омразата на системата:
"Ние сме същества преситени от познание"
Дарио изтърсва праха от вратовръзката ми
и ме облича ведро, елегантно.*

*Това е почти сутринта на Неруда,
трябва да се измият миглите,
да се оголят зъбите
да бутна, за да тръгне
колата на смъртта.*

*Няма време което да забрави часовника
нито липсващата нужда на неотложност.
Аз съм на тридесет века съществуване
и двадесет тома, които да изплюя-извая,
една дъщеря, три желания.
Аз съм безкрайното несъвършенство на нашето
тяло,
и един месиански страх в гръбначния стълб.*

*Нека нощта на Пруст се предпази от мен
и човешката комедия ми прости.*

КЪДЕ ДА СЕ ВЪРНА?

*Пред мен се изправят седемдесет граници.
Аз съм човек на моите часове,
на моите случайни места,
на неясните кръстопътища на това
вечно изгнание,
загубване на някои имена
които се превръщат в мечта,
неспиращи спомени
които се променят всеки ден,
глинени градове, които се вземат за вечни
под небесните сенки
на едно носталгично стихотворение.
Пиша през нощта на празна маса,
откривайки тишината,
обширността на желанието,
без да знам дали утре
ще доживея до тази зора
или ще вляза там, където сънят
ме остави една сутрин.*

*Времето, преживяно в чужди земи
е лек смях, е променящ се вятър,
минаващ следобед под палмата,
е мълчалива песен, е сън,
е кремък, е саван.*

*Къде се намира реката
ако леглото ѝ е било преместено,
няма я линията на семейството
и всичко в графството е изгубено?*

Превод Ирен Иванчева